

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งคือ ให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเบื้องต้นในการใช้ภาษาอังกฤษอันเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาในระดับสูงต่อไป (กระทรวงศึกษาธิการ 2520:23) และการฝึกทักษะเบื้องต้นนี้เน้นทักษะทั้งสี่คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งในปัจจุบันนี้การสอนมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะทั้งสี่เพื่อการสื่อสาร หมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ โดยจะต้องสอนทักษะดังกล่าวให้สัมพันธ์กัน ดังที่ กานดา ณ ถลาง (2515:104) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนการสอนว่า "ในการเรียนการสอนภาษาด้วยทักษะทั้งสี่คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้นใช้ว่าจะแยกกันสอนโดยเด็ดขาด แต่จะต้องให้สัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ต้องยึดหลักว่า ภาษาพูดย่อมมาก่อนภาษาเขียนเสมอ" ส่วนชาร์ล ซี ฟรีส (Charles C. Fries 1945:3-4) ให้ความเห็นถึงความสำคัญของการฟังและการพูดว่า "ไม่ว่าจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนจะเป็นไปเพื่อพัฒนาทักษะใดก็ตาม การสอนที่ถูกต้องเหมาะสมจะต้องเป็นไปตามลำดับด้วยการฝึกฟังและพูดก่อนเสมอ โดยถือว่าภาษาพูดคือภาษาแรกของมนุษย์" ในการสอนจึงควรยึดถือการออกเสียงเป็นอันดับแรก เพื่อให้เด็กเรียนหัดออกเสียงเลียนแบบเจ้าของภาษาให้ถูกต้อง ตั้งแต่เลียนเสียงคำจนถึงเลียนเสียงประโยค โดยการสอนให้พูดเป็นคำ เป็นวลี และเป็นประโยคไปเรื่อยๆ (ทัสน์ น้อยแสงศรี 2526:168-169)

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1964:26) ได้กล่าวแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพูดว่า ระบบเสียงของภาษาควรได้รับการเอาใจใส่เป็นอันดับแรก เช่นเดียวกับ เอ เอ ฮิล (A.A.Hill 1958:3) ที่แสดงความเห็นว่าการศึกษาคำศัพท์ การออกเสียง จึงมีความสำคัญในการเรียนภาษา ดังที่การณิ ธำรงศักดิ์ (2521:118) ได้เน้นถึงความ

สำคัญในการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องว่า การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่ผิดๆ นั้น เป็นเหตุที่ทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันและเข้าใจผิดกันได้

เจมส์ คัมบลิว ฟอกซ์ (James W. Fox 1974:42) ได้เปรียบเทียบการฟังและการพูดว่า การสอนการพูดน่าจะง่ายกว่าการสอนการฟัง เนื่องจากการสอนพูดนั้นครูสามารถสังเกตเห็นข้อบกพร่องในการพูดได้อย่างชัดเจน รวมทั้งสามารถวิเคราะห์สาเหตุและให้การแก้ไขปรับปรุงได้อย่างเหมาะสม ส่วนการฟังนั้นครูสังเกตได้เฉพาะผลกระทบที่เกิดจากความบกพร่องในการฟัง ซึ่งไม่อาจบ่งชี้สาเหตุของความบกพร่องนั้นได้ อีกแง่หนึ่งในด้านการศึกษา ผู้พูดสามารถควบคุมการพูดได้ โดยเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคอยู่ในวงจำกัดเฉพาะที่คุ้นเคยได้ แต่ในด้านกรรฟงนั้นผู้ฟังไม่สามารถคุมขอบเขตการใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคของผู้พูด

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1961:239) กล่าวถึงความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่สามารถพูดภาษาใดย่อมต้องสามารถฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้ เข้าใจและเข้าใจง่ายขึ้นต่อการอ่านและการเขียน เช่นเดียวกับ จอห์น บี แครร์รอล (John B. Carroll 1977:1) ที่เน้นให้เห็นว่าบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาคือ ผู้ที่สามารถเรียนภาษาที่สองได้ถึงระดับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และความสามารถที่ฟังประสงค์มากที่สุดคือ ความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว และความสามารถในการเข้าใจภาษาที่พูดโดยเจ้าของภาษา ส่วนการอ่านและการเขียนเป็นเป้าหมายรองลงไป และเอิร์ล คัมบลิว สเตวิก (Earl W. Stewick 1972:2) ได้ให้ความเห็นว่า คนที่ได้ชื่อว่าเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภาษาใดภาษาหนึ่งก็คือเมื่อเรียนรู้ระบบเสียงของภาษา สามารถเข้าใจและพูดภาษานั้นได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสามารถในการพูดภาษาใดเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษา

รีเบคคา เอ็ม วาเลต และเรอเน เอส์ คิสติก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972:153-158) ได้จำแนกระดับขั้นพฤติกรรมกรรพูดภาษาต่างประเทศจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่การเลียนแบบเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดหรือการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำ ตามแบบเจ้าของภาษาได้สามารถท่องจำคำ ประโยค โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจ แล้วจึงสามารถพูดโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย จนกระทั่งสามารถสร้างรูปประโยค

ใหม่ๆได้ และระดับที่ยากที่สุดคือสามารถแสดงความคิดเห็น ความต้องการ ความรู้สึกได้
 ในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจากระดับพฤติกรรมดังกล่าวสามารถนำไปเป็นแนวทางในการเรียน
 การสอนหรือประเมินผลทักษะการพูดได้

จากที่การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ให้ความสำคัญด้านความสามารถ
 ในการพูดภาษาได้ดังกล่าวมาแล้วนั้น การดำเนินการสอนจึงควรให้สอดคล้องด้วย ดังที่
 ออเทรย์ แอล ไรท์ (Audrey L. Wright 1968:65-71) ได้กล่าวถึงข้อหึงสังวรณ
 ในการดำเนินการสอนว่า ครูต้องพูดภาษาอังกฤษให้มากที่สุดและให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ
 การพูดให้มากที่สุดด้วย แต่จากสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา
 ในประเทศไทยเท่าที่เป็นมานั้นพบว่า นักเรียนไม่ค่อยได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษา
 เท่าที่ควร โดยเฉพาะทักษะทางการฟังและการพูด ครูใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน 80-90%
 ของเวลาเรียน (กรมสามัญศึกษา หน่วยงานพิเศษ ม.ป.ป.:3-9) ซึ่งนาฎยา วิหุศิริ
 (2525:51) ได้ให้ความเห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษควรเน้นด้านกรฟังและการพูด
 ให้มาก เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดทักษะในคานนี้กันมาก จะเห็นว่าทักษะในการพูด
 นั้นได้รับการเน้นว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญอันจะนำไปสู่ทักษะอื่นๆ แต่สภาพการเรียนการ
 สอนเท่าที่เป็นมายังถูกละเลยอยู่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าในปัจจุบันนี้นักเรียนมี
 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด หึ่งนี้จะศึกษากับนักเรียนระดับมัธยม
 ศึกษาตอนต้น โดยยึดแนวการจำแนกระดับชั้นพฤติกรรมกรพูดของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ค
 และเรอเน เอ็ส ทิสสิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972:
 153-158) เป็นหลัก เพื่อหาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยของ
 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านกรพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยม
 ศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2529 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ทั่วประเทศ
2. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการซึ่งมีอิทธิพล ต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ ระดับสติปัญญา สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ประชากร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึงระดับความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษตามระดับพฤติกรรมการพูด 5 ชั้นของรีเบคคา เอ็ม วาเล็ท และ เรอเน เอ็ส ดิสสิค (Rebecca M.Valette and Renee S.Disick 1972:153-158) คือ
 1. ชั้นทักษะกลไก (Mechanical Skill) นักเรียนสามารถพูด เลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก และการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำ ตามแบบ เจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำและตัวเลขต่างๆได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจ ความหมาย
 2. ชั้นความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่ง ที่เคยเรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย
 3. ชั้นถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่กำหนด
 4. ชั้นสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถบอกทิศทาง บรรยาย ภาพ หรือเล่าเรื่องราวต่างๆได้
 5. ชั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถพูดแสดงความ คิดเห็นจากสถานการณ์ที่กำหนดให้

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึงนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 1-3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

3. เกณฑ์กำหนดระดับความสามารถ หมายถึงการหาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากคำมีซิมเลขคณิตของคะแนนที่ได้จากแบบสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถในการพูดทั้ง 5 ระดับ โดยมีคะแนนเต็มระดับละ 20 คะแนน ถ้าคำมีซิมเลขคณิตในระดับใดมีค่าตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไป ถือว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับนั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในการปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผลด้านการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สร้างแบบเรียนในการปรับปรุงหนังสือและสื่อการสอนให้เหมาะสม
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป